

пристигна Царьтъ, съпровожданъ отъ Великия Князь Сергей Александровичъ. Слизайки отъ колата, Царьтъ съ бързи крачки се отправи къмъ брата си и го пригърна въ обятията си и слѣдъ като го разцѣлува, собственоръчно му възложи Георгиевска лента. На другитѣ славни сподвижници раздаде заслужени награди. На Ромънския Князь пожалва ордена св. Андрея съ мечове. Слѣдъ това обходи, възседналъ на конь, събранитѣ войски, поздравя ги съ побѣда. Тукъ бѣ отслуженъ молебень подъ открито небе съ колѣнопрѣклонение. При пѣнието „Тебе Бога хвалимъ“ разнесе се побѣдният салютъ отъ сто и единъ топовни гърмежи.

На 27 ноемврий Царьтъ свика въ Пордимъ на съвѣщание военачалницитѣ за обсъждане на по-нататъшнитѣ дѣйствия на Дунавската армия. Слѣдъ всичко това, вече нищо не задържаше Царя посрѣдъ дѣйствующата армия, а напротивъ важнитѣ държавни дѣла, вътрѣшни и външни, настойчиво изискаха бързото Му връщане въ столицата си. Царевото отпътуване бѣ опрѣдѣлено на 3 декемврий. На послѣдъкъ офицеритѣ отъ гвардейския почетни конвой поднесоха Царю златна сабя съ надпись: „за храбрость“; Той сърдечно имъ поблагодари, като каза, че слѣдъ единъ день Той ще се раздѣли съ тѣхъ: „повече отъ половинъ година ний прѣживѣхме заедно, врѣмето замина незабѣлвано... прощайте, господа!“ Въ тоя сжщия день Царьтъ, желайки да се прости съ войскитѣ, опрѣдѣли да стане общъ парадъ отъ рускитѣ и ромънскитѣ войсковы части, участвуващи при падането на Плъвень; на парада имъ поблагодари по отдѣлно за мъжеството и храбростта имъ, показани въ послѣдното сражение — при прѣдаването на Плъвень.